

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1875/2564

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 มาตรา 44, พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 มาตรา 46, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการ การชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้าย พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภتبัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งบริษัทจำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึงเป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว แม้ตาม พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3 ให้ยกเลิก พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 แต่ตามมาตรา 4 ได้กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายที่จะดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดคดีนี้ก่อน พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณีกฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิดต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตาม ป.อ. มาตรา 2 และมาตรา 3 จึง

สามารถใช้ พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองต่อไปจนเสร็จได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33, 44, 46 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 (ที่ถูก (เดิม)), 46 (ที่ถูก มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) ด้วย) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับจำเลยที่ 1 ปรับกระทงละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง รวมปรับ 400,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี และปรับคนละ 400,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 200,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คงจำคุกคนละ 2 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 (ที่ถูก จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4) เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควรให้โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับสำหรับจำเลยที่ 1 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการแรกว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดกรรมเดียว หรือไม่ เห็นว่าตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทาง อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภท บัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งตามหนังสือรับรองบริษัทจำเลยที่ 1 ข้อ 23 บริษัทจำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของ

บริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่ซึ่งอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อน ดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึงเป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว หาใช่ความผิดหลายกรรม ไม่ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดหลายกรรมมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้น คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการต่อไปว่า การกระทำของ จำเลยทั้งสี่ยังเป็นความผิดตามกฎหมายและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป หรือไม่ เห็นว่า แม้ตามพระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการ ชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย การควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 แต่ตามมาตรา 4 ได้ กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายที่จะ ดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดคดีนี้ก่อน พระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงิน ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่ต่อไปจน แล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณีกฎหมายที่มี กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิดต่อไปหรือ กฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 และมาตรา 3 จึงสามารถใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ ต่อไปจนเสร็จได้ แต่อย่างไรก็ตาม ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 บัญญัติว่า ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดย ไม่แจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามการประกอบธุรกิจของคณะกรรมการตามมาตรา 33 วรรคหก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่ศาลล่างลง โทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท เป็นการลงโทษในอัตราโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้ทั้งที่การกระทำของจำเลยทั้ง สี่ในภายหลังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นการลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป สมควรแก้ไขโทษให้เหมาะสม ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) มาตรา 44 (เดิม), 46 (เดิม) ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 20,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 4 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับ ปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1875/2564 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์บริษัท ว. กับพวกจำเลย พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ม. 33 พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มิ

พระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็น
กิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้ง
หรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น
และตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการ การชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551
มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ
ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้าย
พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภท
บัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียน
ก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่
ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบกิจการเท่านั้น ซึ่งบริษัทจำเลยที่ 1 มี
วัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงิน
อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การ
ที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกัน
ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการ
ทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต
กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึง
เป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว แม้ตาม พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย
การควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3
ให้ยกเลิก พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551
แต่ตามมาตรา 4 ได้กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรม
ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตาม
พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้น
ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้
รับมอบหมายที่จะดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่
กระทำความผิดคดีนี้ก่อน พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการ
ชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่
ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณี
กฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิด
ต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตาม ป.อ. มาตรา 2 และมาตรา 3 จึง
สามารถใช้ พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ต่อไปจน
เสร็จได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544
มาตรา 33, 44, 46 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรม
ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 (ที่ถูก (เดิม)), 46 (ที่ถูก มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) ด้วย)
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรม
ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับ
จำเลยที่ 1 ปรับกระทงละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง รวมปรับ 400,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2
ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี

และปรับคนละ 400,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 200,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คงจำคุกคนละ 2 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 (ที่ถูก จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4) เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควรให้โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับสำหรับจำเลยที่ 1 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการแรกว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดกรรมเดียว หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทาง อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภท บัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งตามหนังสือรับรองบริษัทจำเลยที่ 1 ข้อ 23 บริษัทจำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาตกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึงเป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว หากใช้ความผิดหลายกรรมไม่ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสี่กระทำความผิดหลายกรรมนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้น คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ยังมีความผิดตามกฎหมายและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป หรือไม่ เห็นว่า แม้ตามพระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 แต่ตามมาตรา 4 ได้กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่

พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายที่จะดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดคดีนี้ก่อนพระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณีกฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ที่ตามฟ้องไม่เป็นความผิดต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 และมาตรา 3 จึงสามารถใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ต่อไปจนเสร็จได้ แต่อย่างไรก็ตาม ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 บัญญัติว่า ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่แจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามการประกอบธุรกิจของคณะกรรมการตามมาตรา 33 วรรคหก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่ศาลล่างลงโทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท เป็นการลงโทษในอัตราโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้ทั้งที่การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในภายหลังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นการลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป สมควรแก้ไขโทษให้เหมาะสม ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) มาตรา 44 (เดิม), 46 (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 20,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 4 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (ประยูร ณ ระนอง-ชัยเจริญ ดุษฎีพร-โสภณ โรจน์อนนท์) ศาลอาญากรุงเทพใต้ - นางสาวศิริพร ปาริยะวูทธิศาลอุทธรณ์ - นางวรารักษ์ สุระพัฒน์พิชัยแหล่งที่มากองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาอ.364/2564หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33, 44, 46 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 (ที่ถูก (เดิม)), 46 (ที่ถูก มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) ด้วย) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับจำเลยที่ 1 ปรับกระทงละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง รวมปรับ 400,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี และปรับคนละ 400,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 200,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คงจำคุกคนละ 2 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท ไม่

ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 (ที่ถูก จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4) เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควร
ให้โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับสำหรับจำเลยที่ 1 จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่ง
พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัย
ว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการแรกว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็น
ความผิดกรรมเดียว หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการ
เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่
ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดใน
พระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแล
ธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงิน
ทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้
เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแล
ธุรกิจบริการการชำระเงินทาง อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภท บัญชี ข (4) การให้บริการเงิน
อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึง
อนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งตามหนังสือรับรองบริษัทจำเลยที่ 1 ข้อ 23 บริษัท
จำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การ
ให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1
ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1
ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการ
ทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต
กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึง
เป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว หากใช้ความผิดหลายกรรมไม่ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า
จำเลยทั้งสี่กระทำความผิดหลายกรรมมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่
ฟังขึ้น คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ยังเป็น
ความผิดตามกฎหมายและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป หรือไม่ เห็นว่า แม้ตาม
พระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงิน
ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย
การควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 แต่ตามมาตรา 4 ได้
กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่
พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายที่จะ
ดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดคดีนี้ก่อน
พระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงิน

ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณีกฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิดต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 และมาตรา 3 จึงสามารถใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ต่อไปจนเสร็จได้ แต่อย่างไรก็ตาม ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 บัญญัติว่า ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่แจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามการประกอบธุรกิจของคณะกรรมการตามมาตรา 33 วรรคหก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่ศาลล่างลงโทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท เป็นการลงโทษในอัตราโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้ทั้งที่การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในภายหลังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นการลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป สมควรแก้ไขโทษให้เหมาะสม ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) มาตรา 44 (เดิม), 46 (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 20,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 4 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท นอกจากนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ควรยับยั้งฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1875/2564 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์บริษัท ว. กับพวกจำเลย พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ม. 33 พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการ การชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ขึ้นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้าย พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภทบัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งบริษัทจำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการ

ทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต
กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึง
เป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว แม้ตาม พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย
การควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3
ให้ยกเลิก พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551
แต่ตามมาตรา 4 ได้กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรม
ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตาม
พ.ร.ฎ.ว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้น
ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้
รับมอบหมายที่จะดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่
กระทำความผิดคดีนี้ก่อน พ.ร.ฎ.ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการ
ชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่
ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดเจน จึงมิใช่กรณี
กฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิด
ต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตาม ป.อ. มาตรา 2 และมาตรา 3 จึง
สามารถใช้ พ.ร.บ.ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ต่อไปจน
เสร็จได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544
มาตรา 33, 44, 46 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรม
ทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 (ที่ถูก (เดิม)), 46 (ที่ถูก มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) ด้วย)
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรม
ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับ
จำเลยที่ 1 ปรับกระทงละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง รวมปรับ 400,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2
ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี
และปรับคนละ 400,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี
เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1
จำนวน 200,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คงจำคุกคนละ 2 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท ไม่
ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 (ที่ถูก จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4) เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควร
ให้โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับสำหรับจำเลยที่ 1 จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่ง
พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัย
ว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการแรกว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็น
ความผิดกรรมเดียว หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
พ.ศ.2544 มาตรา 33 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการ
เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ หรือต้องขึ้นทะเบียน ให้ผู้ที่
ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดใน

พระราชกฤษฎีกาก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น และตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 มาตรา 7 บัญญัติว่า ธุรกิจบริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ผู้ให้บริการต้องแจ้งให้ทราบ ชื่นทะเบียน หรือได้รับใบอนุญาต ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทาง อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ประเภท บัญชี ข (4) การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ กฎหมายจึงอนุญาตให้ประกอบธุรกิจให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนประกอบการเท่านั้น ซึ่งตามหนังสือรับรองบริษัทจำเลยที่ 1 ข้อ 23 บริษัทจำเลยที่ 1 มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การให้บริการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ซื้อสินค้าจึงเป็นธุรกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกันประกอบธุรกิจรับฝากชำระค่าสาธารณูปโภคผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการให้บริการทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของบริษัทจำเลยที่ 1 ก่อนได้รับอนุญาต กระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่จึงอยู่ที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อนดำเนินธุรกิจมาแต่ต้นเท่านั้น จึงเป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว หากใช้ความผิดหลายกรรมไม่ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสี่กระทำความผิดหลายกรรมมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้น คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ยังเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป หรือไม่ เห็นว่า แม้ตามพระราชกฤษฎีกากฎีกาเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 แต่ตามมาตรา 4 ได้กำหนดให้บรรดาการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจ บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายที่จะดำเนินการเกี่ยวกับความผิดนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อจำเลยทั้งสี่กระทำความผิดคดีนี้ก่อนพระราชกฤษฎีกาเลิกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 พ.ศ.2561 มีผลบังคับ จึงสามารถดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่ต่อไปจนแล้วเสร็จได้ และเมื่อกฎหมายกำหนดขั้นตอนดำเนินคดีต่อไปไว้ชัดแจ้ง จึงมิใช่กรณีกฎหมายที่มีกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องไม่เป็นความผิดต่อไปหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 และมาตรา 3 จึงสามารถใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ต่อไปจนเสร็จได้ แต่อย่างไรก็ตาม ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 44 บัญญัติว่า ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่แจ้งหรือขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามการประกอบธุรกิจของคณะกรรมการตามมาตรา 33 วรรคหก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่ศาลล่างลงโทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ

100,000 บาท เป็นการลงโทษในอัตราโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้ทั้งที่การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในภายหลังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นการลงโทษจำเลยทั้งสี่หนักเกินไป เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป สมควรแก้ไขโทษให้เหมาะสม ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 33 วรรคหนึ่ง (เดิม) มาตรา 44 (เดิม), 46 (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 20,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 4 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · ชัยเจริญ ดุษฎีพร · โสภณ โรจน์อนนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1875/2564>